

Torah Bytes

A weekly Dvar Torah on the Parsha by Rabbi Dovid Horwitz
and the Rabbanim of the Ra'anana Kollel
Shlach 5784

RA'ANANA COMMUNITY KOLLEL

In the merit of our soldiers and captives

Shabbat Times

19:31 END 20:34

Issue 39

This week's parsha discusses, primarily, the tragic episode of the spies. The failure of the spies to see the good in the land and their failure to trust in Hashem's abilities to bring them into the land, was a failure of epic proportion.

It is indeed hard to comprehend how they could have fallen out of faith so quickly, considering they had just studied Torah for an entire year at the foot of Mt. Sinai.

Although the theme of Shlach is the sin of the spies, we have two paragraphs at the end of the parsha that seem to have nothing to do with the storyline of the spies.

The Torah introduces the story of the "Mekosheish", the wood gatherer who knowingly violated the Shabbat to gather wood. This sinner was promptly put to death according to Hashem's command.

After this episode, the Torah finishes with the commandment of Tzitzit, that we must put strings on the corners of our garments, as a reminder of Hashem above.

Why are these paragraphs linked together with the spies? If we look at Rashi, we see that the chronology of these events is totally out of place. Rashi tells us that the act of the Shabbat desecrator took place on the second Shabbat that they left Egypt, which begs the question why the Torah brings this story now, more than one year after the episode took place.

The Ramban and others, differ with Rashi and claim that the story of the wood gatherer took place after the sin of the spies according to the sequence of events in the parsha. Tosafot in Bava Basra 119 explains that Tzelaftchad was the Shabbat desecrator and his motive for breaking Shabbos was "l'shem shamayim", for the sake of Heaven. Tzelaftchad saw that the people were despondent of ever entering the land of Israel. Hashem told them that it would now take 40 years of wandering in the desert! Tzelaftchad was concerned that the people would despair of keeping Hashem's mitzvot, for what would be the point of keeping them in a barren desert!?

To combat this, Tzelaftchad knowingly desecrated Shabbat, in order that he would be put to death, thereby sending the message that Judaism is just as real and serious in the desert as it is in the land of Israel.

With this mindset, we can understand all of the teachings in the parsha.

Hashem saw that the people were depressed and despondent upon hearing that they will not be entering Israel for another 40 years. The rest of the parsha is meant to be an encouragement to them that their children will merit to enter the land. This is why the Torah gave them the mitzvah of the meal offerings, the wine libations, and the mitzvah of challah, none of which would come into effect until they entered the land. This was Hashem's way of telling them that they will reach their destination eventually and therefore they should maintain a positive outlook.

Tzelaftchad then sent the people a message that even if they feel despondent and they are not "in the mood" to observe the Torah, they still have to adhere to it's laws, for the laws are binding wherever a Jew may find himself, whether in the land of Israel or even in a desert. The consequences for not adhering to them are dire!

Finally, Moshe gives us the mitzvah of tzitzit to teach us the same message but in a more positive way. Wherever a Jew may be in this world, even in a desert, remember the Torah, remember the commandments and remember Hashem by looking at your tzitzit!

The difference between Tzelaftchad's approach and Moshe's is that Tzelaftchad's was to instill fear of G-d, whereas Moshe's was to instill love of G-d. Both components are needed for a Jew to reach his spiritual potential in life. However, we see from Moshe that the way to inspire the Jewish people when they are down, is not with the harshness of Tzelaftchad, but rather with the sweetness of Tzitzit. In times of pain and need, we need to turn to Hashem with the faith of tzitzit.

Since October 7th, there has been a higher demand for tzitzit by both religious and secular Jews the likes of which we have never seen before. We see with our own eyes how the mitzvah of Tzitzit has the power to bring the Jewish people closer to Hashem through hope and prayer. May our performance of this precious mitzvah bring us a life of security and prosperity in our Holy Land and may the merit of our soldiers wearing tzitzit bring them all home safely!

**DAF YOMI MASECHET
BAVA BATRA**
Maariv at 8:00 pm
Weekdays at 8:10 pm live at Kollel
198 Ahuza Ra'anana

with Rabbi Dovid Horwitz

MATMONIM
WITH RABBI LAPIN
Discovering the hidden
wisdom in each Daf
MASECHET BAVA BATRA
6:40-7:00 AM SUN-FRI
★ SHACHARIS ★
7:00 AM Ahuza 198 Raanana

Torah Bytes

דבר תורה שבועי מפי רבני הכולל הקהילתי ברעננה
פרשת "שלח" התשפ"ד

זמני השבת

19:31

20:34

גליון 39

להצלחת צבא ההגנה לישראל וכוחות הביטחון

לשאלות

0584810910

שאל את הרב

ראש בית המדרש הרב שבתי יגל שליט"א

שאלה: התחתנו לפני כמה שנים בתאריך כ"ג סיון, אולם תוך כדי לימודי בספרי הלכה הקשורים לחופה ונישואין ראיתי כי יש עניין גדול להתחתן בחצי הראשון של החודש, שזה סימן טוב לנישואים להתחתן בזמן שהלבנה מתחדשת. וכעת אני מרגיש קצת אכזבה שלא ידעתי זה מראש, וקבענו את תאריך החתונה בחצי השני של החודש.

תשובה: אכן מנהג זה מוזכר בשולחן ערוך ברמ"א, אולם יש לדעת שרבים לא הקפידו על כך, ורבים וטובים מתחתנים גם בחצי השני של החודש וזכו לנישואים מאושרים.

אך בכל זאת ליישב דעתך עוד יותר, אכתוב לך כי תאריך החתונה שלך (כ"ג סיון) הוא תאריך מיוחד מאוד, והרי זה תאריך ממש מיוחד להתחתן בו.

שהרי במגילת אסתר (פרק ח' פסוק ט') מסופר שבתאריך זה נשלחו האגרות השניות בימי מרדכי ואסתר ובהן נכתב שיש רשות ליהודים להקהל ולעמוד על נפשם ולהשיב מלחמה לאלו הרוצים להרגם על פי הרשות שקיבלו האגרות הראשונות מכוח מזימת המן הרשע צורר היהודים.

ובספר 'ראש גולת אריאל' מסופר בשם הגה"ק בעל האמרי אמת זי"ע שערך נישואין לבנו ביום זה, וכתב בהזמנה 'וכאשר שמחו אבותינו ביום זה, כן נשמח גם אנחנו'.

להצטרפות לקבוצת 'הלכה יומית'
סרוק את הברקוד

וורט לשולחן שבת

יהושע וכלב: רב משה אריאל מרגי שליט"א

מתוך שני עשר המרגלים שנשלחו רק שניים עשו את הדבר הנכון. יהושע וכלב.

על יהושע כתוב "וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לְהוֹשִׁעַ בֶּן נֹחַ וְהוֹשִׁעַ, וּמַסְבִּיר רַשִׁ"י שְׁאָמַר לוֹ: "יְהִי יוֹשִׁיעַךְ מִעֲצַת מִרְגְּלִים" (סוטה לד').

ולא כ"כ מובן למה משה לא התפלל גם על כלב?

בהמשך הפרשה כתוב: "וַיַּעַל בְּנִגְבַּי וַיֵּבֶא עֲדֵי-חֶבְרֹן" כולם עלו לנגב, אבל רק אחד הלך לחברון. ומסביר רש"י שזה כלב, והלך לחברון להתפלל על קברי אבות [מערות המכפלה]. גם כאן לא כ"כ מובן למה יהושע לא הלך איתו?

אבל ביותר קשה לאחר שעם ישראל נענש שכולם ימותו במשך ארבעים שנה במדבר, התורה תמיד מחריגה את יהושע וכלב. "בְּמִדְבַּר הַזֶּה יִפְּלוּ פְגָרֵיכֶם וְכָל פְּקֻדֵיכֶם לְכָל מַסְפָּרָכֶם מִבְּנֵי עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה אֲשֶׁר הִלַּנְתֶּם עָלַי: אִם אַתֶּם תָּבֹאוּ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָשָׂאתִי אֶת יָדִי לְשַׁכֵּן אֹתְכֶם בָּהּ כִּי אִם כָּלֵב בֶּן יִפְנֶה וְיִהְיֶה יוֹשִׁעַ בֶּן נֹחַ" (יד ל')

אבל יש פסוק שיהושע נעלם ממנו: "וַעֲבָדִי כָלֵב עֲקֵב הָיְתָה רֹחַ אַחֲרַת עֲמֹ וַיִּמְלֵא אַחֲרָי וַהֲבִיאֵתִיו אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר בָּא שָׁמָּה וַיִּרְעוּ וַיִּרְשְׁנָה:" (יד כד) יהושע כלל לא מוזכר!!!

עונה החפץ חיים

אם ישנה סיטואציה מסוימת שהאדם מוכרח להיות במשך זמן מסוים עם קבוצת אנשים פורקי עול. יש לו בעצם שתי אפשרויות. דרך אחת, הוא יכול מראש להצהיר שהוא לא קשור אליהם והוא מתנגד לכל דבר שלילי שהם עושים. אם הוא בחר לנהוג כך יש לו מעלה וחסרון, המעלה - שהוא לא יושפע מהם כי הוא הגדיר להם ולו שאין ביניהם שום שייכות.

אם הוא רוצה להמנע מכך הוא יכול לנקוט בדרך השנייה להראות כלפי חוץ כאילו הוא שייך אליהם והוא איתם רק שיש כאן חשש שלאט לאט העקרונות הפנימיים שלו ייחלשו.

אבל לדרך השנייה יש מעלה עצומה אם הוא יצליח להשאר איתן בעקרונותיו לאחר שהם יגיעו בפני ציבור אותם אנשים יתפארו בו,

שאפילו אותו פלוני הולך איתם, ואז הוא יוכל בפני כולם לחשוף את דעתו האמיתית, מה שיעזור מאוד למאבק מול אותם אנשים.

משה רבנו ידע שיהושע שייך לאסכולה הראשונה המתבדלת והמורדת בקבוצה מראש, וא"כ קיים חשש שיהושע יפגע מהמרגלים, ולכן משה מתפלל עליו.

כלב לעומת זאת בדרך השנייה להראות כאילו הוא איתם על מנת לחשוף את הצדק לאור. וא"כ אין חשש שיפגעו בו, ולכן אין מה להתפלל עליו.

לפי זה מובן גם המשך הסיפור שהם מגיעים לחברון רק כלב הולך להתפלל שלא יחלש דעתו ושבזכות אבות לא יושפע מהם, חשש שלא קיים במסלול של יהושע.

גם ההמשך כפתור ופרח, כשהמרגלים מגיעים ומוציאים דיבת הארץ כתוב "וַיִּהְיֶה כָלֵב אֶת הָעָם" ומבארים חז"ל איך אדם אחד הצליח להשתיק שש מאות אלף איש שנמצאים כולם בסערת רגשות? וביארו שכלב התחיל את הנאום שלו במילים "וכי זו בלבד עשה לנו בן עמרם?" ובגלל שכולם שם כבר היו בבעס על משה לכן הם שתקו. ואז כלב אמר: "קרע לנו את הים והוריד לנו מן, עלה נעלה וירשנו אותה!".

יהושע - שמראש הצהיר על כך שאיננו בעצתם - לעולם לא היה מקבל הזדמנות לשאת כזה נאום!

ומעתה מובן הפסוק: "וַעֲבָדִי כָלֵב עֲקֵב הָיְתָה רֹחַ אַחֲרַת עֲמֹ". עימו - בתוכו - היתה רוח אחרת, כי היה פער בין התנהגותו החיצונית לרוח הפנימית. על יהושע אין אפשרות לומר זאת כי רוחו הפנימית היתה גלויה לכל שהרי מההתחלה הוא הצהיר על כוונתו.

כל מה שנשאר לברר איזו דרך טובה יותר, על כך כותב החפץ חיים:

וְהִנֵּה אִפֹּן הָרָאשׁוֹן וְאִפֹּן הַשֵּׁנִי שְׁנֵיהֶם דִּרְכֵּים יִשְׂרִים לִפְנֵי ה', כִּי אִם שְׂבָאִין הָרָאשׁוֹן הַנֶּפֶשׁ יוֹתֵר מִשְׁמֶרֶת, מִכָּל מְקוֹם אִם אִפֹּן הַשֵּׁנִי כִּנְתוּ לְשִׁמְיָם הוּא גַם כֵּן אִפֹּן טוֹב וְכַמְעָשָׂה דְּכָלֵב. וְהִנֵּה נִיחָא מֵה דְּאִיתָא בְּתוֹסַפְתָּא, שְׁלִפְעָמִים הִקְדִּים הַכְּתוּב לַיהוֹשֻׁעַ וּלְפַעְמִים לְכָלֵב לְלַמֵּד שְׁנֵיהֶם שְׁקוּלִים. וְהַכְּנָה לַעֲנִין זֶה שְׁשִׁיתִי הַדְּרָכִים צוֹדְקוֹת.